

Damen med de store batterier.

Engang i verden var en dame, hun havde så store batterier. Altså ikke sådan nogle du måske lige tænker på. Ikke dem der sidder foran og buler ud. Næh, det var nogle helt andre batterier. De sad inden i og kunne ikke ses. Nogle mennesker kunne mærke dem, men ses kunne de ikke.

Damen her havde et af de bedste batterier. Det var stærkt, det lyste mere og var et kærligt batteri. Det lyder nok, som noget sludder, men det var sådan et hun havde. Et kærligt batteri. Og det var hun glad for.

Mennesket er en lygte, som har brug for strøm. Mange mennesker lyser. Derfor er det så skønt at have nogle gode batterier at have al strømmen i. Så kunne de gå rundt og lyse. Og dele ud af deres strøm, hvis de ville.

I verden var også mennesker med små batterier inden i. Ingen havde kunne finde ud af, hvorfor nogen havde store og nogle andre små. Dog var det sådan. De med de små batterier, var ofte så sure, vrede og misundelige på andre. Det var da sært. Det var ligesom ikke noget som helst, var godt nok for dem. De brokkede sig og skældte ud. Sådan kørte det i ring. De med små batterier havde en speciel evne. Når de var sammen med de store batterier, kunne de ligesom stikke en usynlig snabel ind i det store batteri, og tappe strøm fra det. De brokkede sig ofte over alting og tappede strøm imens. Når de havde fået nok, gik de tilpasse hjem. Men de med de store batterier var helt trætte og udasede, al deres strøm var jo væk. De kunne næsten ikke gå hjem. Der var ingen kraft tilbage i dem. Strømmen var suget ud af dem.

De måtte så bruge noget tid på at oplade sig selv igen. De nussede rundt mellem planterne i haven, gik lange ture i skovene, badede i havet, kælede med hundene og kattene. Talte med andre mennesker med store batterier. Så på fuglene og snart var der igen strøm i deres store batteri.

MEN det var lige indtil de mødte en med små, som igen på snedigste vis igen tappede af deres store batteri. Hvor de små havde lært at tappe, var der ingen, som rigtig havde fundet ud af, men det var det som skete. Og sådan blev det ved og ved. Igen og igen. Næsten som en strøm karrusel, der bare kører rundt og rundt hele tiden. Ladede op og blev tappet, ladede op og blev tappet. Det var næsten ligesom høns, de har også en orden. Og sådan en orden kører rundt og rundt.

De med store batterier ville ikke mere tappes for strøm. De konstruerede en speciel dragt, den kunne heller ikke ses ude fra. Men den var der. Når de tog dragten på kunne ingen tappe dem for strøm. Var det ikke snedigt? Så nu kunne de gå rundt i verden uden at blive tappet. Når de selv gerne ville give strøm til et lille batteri, så kunne de det. De bestemte nemlig selv nu om, de ville eller ej. Give strøm. altså.

Vi skal nemlig være gode ved hinanden. Alle sammen. Vi skal give og tage. Til hinanden.

Den bedste strøm er den, du får foræret og ikke stjæler.

